

Folketingets Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalg

ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTEREN

14. marts 2016

Besvarelse af spørgsmål 159 alm. del stillet af udvalget den 29. februar 2016 efter ønske fra Pelle Dragsted (EL).

ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTERIET

Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Spørgsmål:

Kan ministeren bekræfte, at risikoen i forhold til realkreditlån ofte deles mellem den formidlende bank og det realkreditinstitut, der yder lånet, og i forlængelse heraf bedes ministeren svare på, hvilken betydning en sådan deling af risikoen har i forhold til institutternes behov for kernekapital, f.eks. om det mindsker realkreditinstitutets kapitalbehov.

Tlf. 33 92 33 50
Fax. 33 12 37 78
CVR-nr. 10092485
EAN nr. 5798000026001
evm@evm.dk
www.evm.dk

Svar:

Finanstilsynet har oplyst følgende, som jeg kan henholde mig til:

”De fleste realkreditinstitutter har et samarbejde med et eller flere pengeinstitutter med henblik på formidling af kunder til realkreditinstitutet. Realkreditinstitutet betaler en provision til pengeinstitutet for denne formidling. Størrelsen på denne provision fastsættes afhængigt af den konkrete aftale mellem pengeinstitut og realkreditinstitut.

Som en del af samarbejdet vil pengeinstitutet også ofte risikoafdække den ”yderste del” af realkreditinstitutets lån til den henviste kunde (dvs. den mest usikre del af lånet). Risikoafdækning indebærer, at pengeinstitutet dækker en del af risikoen for, at kunden ikke betaler ydelserne på sit lån. Det kan eksempelvis ske ved, at pengeinstitutet stiller en tabsgaranti over for realkreditinstitutet, dvs. at pengeinstitutet delvist garanterer at betale realkreditinstitutet, såfremt kunden ikke kan betale.

I de situationer hvor et pengeinstitut stiller en garanti for et udlån givet af et realkreditinstitut, deles tabsrisikoen på realkreditlånet mellem pengeinstitutet og realkreditinstitutet. Hvordan risikoen deles mellem pengeinstitutet og realkreditinstitutet varierer mellem de forskellige institutter, og afhænger således af den konkrete aftale mellem pengeinstitutet og realkreditinstitutet. Risikodelingen medfører, at pengeinstitutets kapitalkrav stiger, idet instituttet skal holde kapital for at dække den risiko, der er forbundet med at garantere for realkreditlånet. Modsat vil garantien som

udgangspunkt betyde, at realkreditinstituttets kapitalkrav falder sammenlignet med en situation, hvor pengeinstituttet ikke havde stillet en garanti. Hvis der reguleringsmæssigt stilles øgede kapitalkrav, vil dog som udgangspunkt medføre et øget kapitalbehov for realkreditinstitutterne, uanset de har modtaget garantier fra pengeinstitutter eller ej.

Risikodelingen mellem pengeinstituttet og realkreditinstituttet kan også ske ved, at realkreditinstituttet har modregningsadgang i de fremtidige provisionsbetalinger til pengeinstituttet. Modregning vil i denne forbindelse sige, at hvis realkreditinstituttet lider tab, som følge af at den henviste kunde ikke betaler, kan realkreditinstituttet trække tabet fra i de fremtidige provisionsbetalinger til det henvisende pengeinstitut. En modregningsadgang vil ikke medføre nogen direkte mulighed for kapitallettelse for realkreditinstituttet, da realkreditinstituttet i første omgang har hele risikoen for tab på realkreditlånet.”

Med venlig hilsen

Troels Lund Poulsen